

El que pot fer el Govern (i el que no ha de fer) quan arribi la sentència

L'executiu, que comprèn que el carrer actuarà de llebre, haurà de calcular de quina manera aterra la retòrica als fets sense posar en risc les institucions; hi té poc a guanyar i molt a perdre

El president Quim Torra i el vicepresident Pere Aragonès, durant la sessió de control al Parlament. | ACN

El compte enrere per a la sentència al Tribunal Suprem ha tingut un efecte narcotitzant en la política catalana. La precampanya del 10-N ha impregnat el debat parlamentari -i fins i tot ha provocat comportaments tavernaris (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188051/tensio/al/parlament/empresonament/dels/cdr/soto/real>) -, però les decisions transcendents continuen esperant a la resolució judicial que arribi de Madrid. És comprensible. Qualsevol mesura rellevant s'ha de prendre tenint clares totes les coordenades. Ara mateix sabem que la resposta a la sentència condicionarà el tauler de joc a Catalunya i Espanya, en la mesura que el que dicti el Suprem farà més viable el camí cap a una solució política del conflicte o enquistarà el problema.

Aquests dies sobrevola la pregunta, encara amb més insistència que en els darrers mesos, sobre quina ha de ser la resposta a la sentència. Per força, aquesta reacció tindrà una expressió al carrer i una altra a les institucions. La del carrer és una resposta natural, perquè respondrà a la indignació que generen els empresonaments. Els ciutadans es manifestaran de forma espontània, però les protestes sempre tenen més solidesa si els moviments estan articulats. Caldria no desmerèixer la capacitat d'aglutinar voluntats que està demostrant Tsunami Democràtic (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188675/tsunami/democratic/tot/has/saber/moviment/prepara/r/esposta/sentencia>), que se suma a la capacitat de mobilització que en els últims anys han

demonstrat les entitats.

L'amenaça latent del 155

Coneguda la determinació del sobiranisme civil, la carpeta impregnada de més interrogants és la de la resposta institucional a la sentència. A la necessària discreció que exigeix la negociació d'un consens estratègic -ja veurem si és fructífera-, s'hi afegeixen les limitacions del que es pot fer ara des de les institucions. L'amenaça latent del 155

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/188266/sanchez/avisa/independentisme/155/es/pot/aplicar/amb/govern/funcions>) condiona encara més els moviments del Govern. De fet, afegeix espessor al camí emboirat de l'independentisme, que va creure fa dos anys que podia avançar a l'esprint i ara no sap com admetre que la cosa va per llarg. I ja sabem que els discursos es calculen en funció del desgast que provoquen.

No és una casualitat, doncs, que el Govern hagi evitat l'ús en els darreres dies del concepte de desobediència institucional

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/188039/independentisme/valida/via/desobediencia/institucional/al/parlament>) i que el propi president de la Generalitat, Quim Torra, orienti les seves intervencions -com la de la sessió de control al Parlament

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/188779/torra/posa/focus/resposta/sentencia/desobediencia/civil>) - cap a la desobediència civil. Torra s'hi ha referit aquest dimecres com un "dret" que s'ha d'exercir. El president, com els partits que donen suport al Govern, saben que el carrer ha de fer de llebre.

Amnistia i eleccions

La resposta institucional exigeix una construcció més complexa que la civil. Per tenir eficàcia en la resposta, els tutors de les institucions han de partir d'un diagnòstic compartit, que ha d'anar acompanyat d'entesa en el full de ruta. Hi ha coincidència en la idea que l'1 d'octubre va ser una victòria civil, a la vegada que una obra inacabada. La mostra que el mandat del referèndum no és conclouent és que tots els actors de l'independentisme reclamen repetidament un nou referèndum. Però, a diferència de la sintonia creixent en el diagnòstic, en el full de ruta hi ha dissensions rellevants. El desacord quan es fixa la mirada llarga és una dificultat afegida a l'hora de fer passos sòlids cap a l'objectiu de l'autodeterminació.

Del Govern en podem esperar en els propers dies declaracions solemnes a Palau i discursos que persegueixin consensos el més amplis possibles. Al Parlament hi haurà marge per a debats monogràfics i fotografies de volguda transversalitat, però difícilment es produiran actes transcendentals en el curt termini. Si s'han preparat moviments discrets i més elevats -la interlocució amb Ajuria Enea com a figura medidora no va funcionar la tardor del 2017 (<https://www.naciodigital.cat/noticia/174535/totes/dates/mediacio/fallida/urkullu>) -, no tindran resultats fins més endavant. La cessió de protagonisme al carrer anirà acompanyada del clam de l'amnistia i, ben aviat, retornarà la discussió d'una nova convocatòria electoral a Catalunya. Però, passi el que passi, el Govern haurà de calcular de quina manera aterra la retòrica als fets sense posar en risc les institucions. Hi té poc a guanyar i molt a perdre.